

Arrest

nr. 291 317 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 april 2021. Op 5 juli 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 januari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 6 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Op 7 november 2019 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Daarin verklaarde u het volgende. U beschikt over de Liberiaanse nationaliteit, behoort tot de Manu-etnie en bent christen. U spreekt enkel Engels. U heeft vier zussen en een broer. U bent gehuwd en hebt een dochter. U bent geboren op [xx. xx. 1987] te Nimba (Liberia) en groeide op in Monrovia. In 2002 overleed uw vader. U behaalde uw high school diploma en werd aangeworven bij een Libanees logistiek bedrijf. U huwde met [B. I.]. In 2009 werd jullie dochter [A. R.] geboren. In 2015 verliet u Liberia. De komende tien jaren reisde u via Guinee, Mali, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar Duitsland. U verzocht er als Liberiaans burger internationale bescherming op 13 juli 2016. Op 19 februari 2018 werd uw asielaanvraag afgewezen. U vertrok naar Nederland en verzocht er internationale bescherming onder de Liberiaanse nationaliteit op 2 maart 2018. Eveneens in 2018 overleed uw moeder in Liberia. Op 4 november 2019 verliet u Nederland en drie dagen later verzocht u internationale bescherming in België. U legde geen documenten neer. Op 11 februari 2020 werd uw verzoek onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van uw eerdere asielaanvraag in Nederland (Dublin-procedure). U verliet België.

Op 5 juli 2021 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Daarin verklaarde u niet over de Liberiaanse, maar in werkelijkheid over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Isoko-etnie en bent christen. U spreekt Isoko en Engels. U heeft vier zussen en een broer. U bent gehuwd en hebt een dochter. U bent geboren op (...) februari 1987 te Benin City (Edo state, Nigeria). U ging naar school tot de twaalfde graad. In 2002 kwam uw vader onverwachts te sterven. Sindsdien ervaart u op dagelijkse basis spirituele aanvallen. Toen het u teveel werd, besloot u Nigeria te verlaten. In 2005 vestigde u zich in Monrovia (Liberia). U werkte als logistiek havenmedewerker en huwde in 2007 met de Liberiaanse vrouw [B. I.]. Twee jaar later werd jullie dochter [A. R.] geboren. U beschikte niet over Liberiaanse verblijfs- en identiteitsdocumenten. U informeerde niet uw vrouw, maar wel uw broer en zussen over uw spirituele aanvallen. Zij contacteerden een priester en probeerden allen voor u te bidden. In 2011 vertrok u naar Europa. U reisde via Guinee, Mali, Algerije, Marokko en Spanje alvorens in 2016 in Duitsland te arriveren. U verzocht er internationale bescherming op 13 juli 2016 en verklaarde over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken. Op 31 december 2017 overleed uw moeder in Nigeria. Op 19 februari 2019 werd uw asielaanvraag afgewezen. U vertrok naar Nederland en verzocht er internationale bescherming onder de Liberiaanse nationaliteit op 2 maart 2018. U verliet Nederland omdat u niet werd opgeroepen voor een interview. Op 7 november 2019 verzocht u als Liberiaans burger internationale bescherming in België. Op 11 februari 2020 werd dat eerste verzoek onontvankelijk verklaard. U vertrok naar Frankrijk en verzocht er internationale bescherming op 20 februari 2020. U werd niet opgeroepen voor een interview en vertrok begin 2021 naar Zwitserland. Daar verzocht u op 15 februari 2021 internationale bescherming onder de Nigeriaanse nationaliteit. U leefde nog drie maanden in Genève alvorens terug te keren naar België en op 5 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ter staving van onderhavig verzoek worden geen documenten neergelegd. In geval van terugkeer naar Nigeria vreest u ook daar spirituele aanvallen te ondervinden. De geesten waren uw enige reden om het land te verlaten. U had geen andere problemen en heeft geen andere vrees bij terugkeer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Het is aan hem om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas alsook dat u waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, en uw reisroute. Het is immers binnen het kader

van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas beoordeeld wordt en het land dat geacht wordt bescherming te (kunnen) bieden bepaald wordt. U vertelde echter niet de waarheid over uw herkomst en nationaliteit, in weerwil van de op uw schouders rustende medewerkingsplicht. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde u geboren te zijn in Liberia en over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken (verklaring DVZ dd. 27 november 2019). Bij de Duitse en Nederlandse asielinstanties had u hetzelfde verteld. Bij uw tweede asielaanvraag in België duidde u Nigeria aan als uw land van geboorte en nationaliteit (verklaring volgend verzoek dd. 13 juli 2021 (verder 'verklaring VV')). Eerder had u ook bij de Zwitserse asioldiensten verklaard over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u bevraagd over uw beweegredenen om verschillende nationaliteiten op te geven. U kon slechts stellen dat u bij uw aankomst in Europa besloot om de Liberiaanse nationaliteit te gebruiken en verwees naar het feit dat uw vrouw Liberiaanse burger is (notities persoonlijk onderhoud dd. 12 januari 2023 (verder 'notities'), p. 5). Zodoende worden de ernst en gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming reeds aangetast door uw uiteenlopende verklaringen omtrent uw nationaliteit en herkomst.

U verzoekt internationale bescherming omwille van de door u ondervonden spirituele aanvallen. U toont echter niet aan op welke wijze uw vrees gekoppeld is aan uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of uw behoren tot een sociale groep. Uw verwijzing naar geesten is daarenboven niet dienstig, aangezien deze behoren tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in geesten, voodoo en traditionele religie voorkomt in Nigeria. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u zich vervolgd voelt door geesten is louter een gevolg van uw geloof in het spirituele rijk en uw beweerde werking hiervan. Het geloof in geesten mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Uit deze vrees kan dus geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid. Bovendien blijken uw spirituele problemen zich niet te beperken tot het Nigeriaans grondgebied. U ervaart evengoed aanvallen in andere Afrikaanse landen zoals Liberia, Guinee, Mali, Algerije en Marokko. Ook in Europa ondervindt u problemen met geesten: "ik ging naar Liberia en dezelfde dingen bleven gebeuren. Ik kwam naar Europa en hetzelfde bleef gebeuren. [...] Ik word aangevallen in alle landen waarheen ik ga. [...] Het gebeurt ook in Duitsland, Nederland, Spanje, ook in Afrika" (notities, p. 10). Later bevestigde u nogmaals in elk land door geesten aangevallen te worden: "het is geen specifieke locatie [...]. Het is niet afhankelijk van het land, gebonden aan het land, het is wel gebonden aan mij [...]" (notities, p. 12). U werd gewezen op het feit dat uw spirituele problemen ook in België voortduren en gevraagd op welke wijze u hoopt dat internationale bescherming deze problemen dan zou verhelpen. U kon hierop geen antwoord geven (ibid.). Daarnaast wordt opgemerkt dat u tijdens uw asielprocedure in Duitsland geen melding maakte van aanvallen door geesten. Op 28 juli 2021 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw Duits asioldossier. Op 6 augustus 2021 ontving het Commissariaat-generaal uw stukken van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze gegevens blijkt dat u internationale bescherming verzocht als Liberiaans burger die Liberia verlaten had omwille van een familiaal conflict aldaar. Bij confrontatie gaf u toe in Duitsland uw spirituele problemen niet te hebben aangehaald. Wat de reden betreft, stelde u dat het u toen allemaal teveel werd en u uw ervaringen in het geestenrijk moeilijk kon uitleggen. Tot slot moet worden aangestipt dat u geen andere stappen zette om uw probleem te proberen oplossen. Zo zocht u nooit bijstand bij een ziekenhuis of arts. In dit verband stelde u dat het medisch personeel uw ervaringen niet zou begrijpen (notities, p. 12).

Uit uw enige asielmotief kan aldus geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid. U bevestigde meermaals dat u in Nigeria geen andere problemen hebt gekend (notities, p. 13 & verklaring VV, vraag 20). U verliet uw herkomstland enkel omwille van de spirituele aanvallen (notities, p. 6, 13). De geesten zijn uw enige vrees en er zijn geen andere redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria (notities, p. 13, 15). Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde in Nigeria niemand meer te hebben (verklaring VV, vraag 19), wordt opgemerkt dat uw broer en vier zussen zich nog in het land bevinden. Vier van hen wonen zelfs nog in Benin City, uw geboorte- en herkomstplaats (notities, p. 8). Jullie hebben een goede verstandhouding en "regelmatig" (verklaring VV, vraag 21) tot "vaak" contact (notities, p. 9).

In verband met Liberia wordt vastgesteld dat u niet over de Liberiaanse nationaliteit noch over Liberiaanse verblijfsdocumenten beschikt(e) (notities, p. 5, 14). U stelde ook daar door geesten aangevallen te zijn geweest, maar bevestigde dat u er geen andere persoonlijke problemen had (notities, p. 6, 13). Uw echtgenote en dochter wonen er nog en stellen het goed (notities, p. 9).

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal enerzijds stelt dat er formeel geen procedurele noden blijken en dat de commissaris-generaal anderzijds zich de vraag stelt waarom ze geen dokter contacteerde om haar psychisch probleem op te lossen. Ze verwijst vervolgens naar Europese en Belgische regelgeving en leidt hieruit af dat de commissaris-generaal geen correcte beoordeling heeft gedaan over de procedurele behoeften die *in casu* nodig zijn in het dossier.

2.3. De verzoekende partij wenst verder te benadrukken dat de commissaris-generaal niet enkel rekening dient te houden met haar profiel om na te gaan of er procedurele behoeften zijn, doch ook om na te gaan of ze nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal erkent dat het geloof in geesten, voodoo en traditionele religie voorkomt in Nigeria. Waar de commissaris-generaal stelt dat ze niet zou aanhalen dat ze vervolging vreest omwille van haar geloof, wenst de verzoekende partij te verwijzen naar informatie waarover ze beschikt. Ze citeert vervolgens informatie omtrent de vervolging van christenen in Nigeria.

2.4. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar de commissaris-generaal.

2.5. De verzoekende partij voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.3. In de mate dat verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in*

acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”.

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. De Raad kan wel nagaan of de verzoekende partij, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat ze de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat, terwijl ze verwijst naar de bestreden beslissing, de commissaris-generaal enerzijds stelt dat er geen procedurele noden blijken en anderzijds de vraag stelt waarom de verzoekende partij geen dokter contacteerde om haar psychisch probleem op te lossen. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan haar is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit haar individuele profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden. Immers, de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” van de DVZ bevat geen elementen waaruit kan blijken dat de verzoekende partij eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Uit een eenvoudige lezing van haar verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat aan haar eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die ze goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. De verzoekende partij en haar advocaat hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat ze omwille van haar psychologische toestand of persoonlijke situatie niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Isoko-etnie te horen en christen te zijn. Ze spreekt Isoko en Engels en heeft vier zussen en een broer. Ze is gehuwd en heeft tevens een dochter. Ze stelt dat ze op een dagelijkse basis spirituele aanvallen ervaart sinds haar vader onverwacht stierf in 2002. Ze besloot Nigeria te verlaten toen het haar te veel werd. Ze vestigde zich in Liberia waar ze trouwde en een kind kreeg. Ze vertrok in 2011 naar Europa en diende op 7 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in België in. In het geval van terugkeer naar Nigeria vreest ze spirituele aanvallen te ondervinden. Ze heeft geen andere vrezen of problemen in het geval van terugkeer.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt ze geen documenten neer.

5.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.3.1. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven met name dat ze getroffen wordt door aanvallen van geesten houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"U verzoekt internationale bescherming omwille van de door u ondervonden spirituele aanvallen. U toont echter niet aan op welke wijze uw vrees gekoppeld is aan uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of uw behoren tot een sociale groep. Uw verwijzing naar geesten is daarenboven niet dienstig, aangezien deze behoren tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in geesten, voodoo en traditionele religie voorkomt in Nigeria. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u zich vervolgd voelt door geesten is louter een gevolg van uw geloof in het spirituele rijk en uw beweerde werking hiervan. Het geloof in geesten mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Uit deze vrees kan dus geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid. Bovendien blijken uw spirituele problemen zich niet te beperken tot het Nigeriaans grondgebied. U ervaart evengoed aanvallen in andere Afrikaanse landen zoals Liberia, Guinee, Mali, Algerije en Marokko. Ook in Europa ondervindt u problemen met geesten: "ik ging naar Liberia en dezelfde dingen bleven gebeuren. Ik kwam naar Europa en hetzelfde bleef gebeuren. [...] Ik word aangevallen in alle landen waarheen ik ga. [...] Het gebeurt ook in Duitsland, Nederland, Spanje, ook in Afrika" (notities, p. 10). Later bevestigde u nogmaals in elk land door geesten aangevallen te worden: "het is geen specifieke locatie [...]. Het is niet afhankelijk van het land, gebonden aan het land, het is wel gebonden aan mij [...]" (notities, p. 12). U werd gewezen op het feit dat uw spirituele problemen ook in België voortduren en gevraagd op welke wijze u hoopt dat internationale bescherming deze problemen dan zou verhelpen. U kon hierop geen antwoord geven (ibid.). Daarnaast wordt opgemerkt dat u tijdens uw asielprocedure in Duitsland geen melding maakte van aanvallen door geesten. Op 28 juli 2021 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw Duits asioldossier. Op 6 augustus 2021 ontving het Commissariaat-generaal uw stukken van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze gegevens blijkt dat u internationale bescherming verzocht als Liberiaans burger die Liberia verlaten had omwille van een familiaal conflict aldaar. Bij confrontatie gaf u toe in Duitsland uw spirituele problemen niet te hebben aangehaald. Wat de reden betreft, stelde u dat het u toen allemaal teveel werd en u uw ervaringen in het geestenrijk moeilijk kon uitleggen. Tot slot moet worden aangestipt dat u geen andere stappen zette om uw probleem te proberen oplossen. Zo zocht u nooit bijstand bij een ziekenhuis of arts. In dit verband stelde u dat het medisch personeel uw ervaringen niet zou begrijpen (notities, p. 12)."*

In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen.

Waar de verzoekende partij, door het louter citeren van landeninformatie, wil aantonen dat de verzoekende partij vervolging vreest in Nigeria doordat ze christen is, kan ze evenmin worden gevolgd. De verzoekende partij brengt immers nergens in haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal naar voor dat ze vervolgd zou worden in Nigeria omdat ze Christen is, noch maakt ze dit concreet aannemelijk in het verzoekschrift. De landeninformatie die ze citeert vermeldt trouwens niet dat christenen in Nigeria het slachtoffer worden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3.2. Met een dergelijk summier en nietszeggend verweer slaagt de verzoekende partij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen en toont zij geenszins een verband aan tussen haar vluchtmotieven en de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951.

5.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. De verzoekende partij laat in het verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal wat betreft de subsidiaire bescherming volledig ongemoeid.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.*

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen

betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

6.3. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS